

Туй велико чувство, и въ глухия храмъ
 Сториха да екнатъ химни ясни Богу
 На езикъ, погребанъ отъ вѣкове много;
 Защото казаха: „Народъ сме великъ,
 И Господъ познава нашиятъ езикъ!“
 И викнаха силно: „Мразете хомота
 Позоренъ и мръсенъ на фанариота!“
 Защото смѣяха, безъ да ги е страхъ,
 Съ силний да се борятъ, и не бѣ ги грѣхъ
 Да пропаднатъ жъртви заради народа
 Съ тия сладки думи: наука, свобода;
 Защото сбираха пѣсни по цѣль край,
 Тѣй както при Тунджа момитѣ презъ май
 Трендафили сбиратъ и въ кошници гуждатъ,
 Затова по-рано отъ сънь се събуждатъ;
 Защото увиха китка миризлива
 Отъ здравецъ и росенъ, и отъ класъ на нива;
 Защото отъ вситѣ гори и рѣки,
 Седѣнки и сватби, хора и тѣлки
 Напѣвитѣ сбраха, въздишкитѣ сляха,
 На сѣдата старостъ въ паметѣта копаха;
 Защото струпаха въ единъ общи тонъ
 Всичко, що бѣ отзивъ, припѣвъ, звукъ и
 стонъ,

И служиха въ храма на мирнитѣ музи,
 Затова една нощъ патрикътъ нахлузи
 Свойто черно расо и злобно каза:
 „За тѣзъ два хайдука трѣбатъ желѣза“

И ето защо сж днеска оковани,
 И въ тия тъмници живи закопани.

Дълго тѣ търпѣха. Тъмничниятъ смрадъ
 Отравяше бавно живота имъ младъ.
 Внезапно известие за милость довтаса.
 И Фенеръ, котило на ехидна раса,